

Forskrifter ikke skulde være tilstrækkelige; — thi udenfor Sjælland er der i saa Henseende ingen Forskrifter givne, men det, hvorpaa den af Ingenieurcorpset ndtalte Mening gaaer ud, er, at de Bestemmelser, der gjælde for Sjælland, maaskee ikke — det erkendes for tvivlsomt — ere tilstrækkeligt betryggende, saa at man kunde nøies med at udvide dem til hele Landet. Det er noget heelt Andet, især naar den ærede Taler vil erindre, at de Forskrifter, der her findes, ere ikke blot meget betydeligt lempeligere end de, som gjælde allerede efter den i Præmisserne citerede Placat af 27de Mai 1848, men himmelvidt forskellige fra de af Ingenieurcorpset foreslaaede. Ingenieurcorpset har forelagt Ministeriet et Forslag om disse Forhold, men det er saa langt fra, at det Udkast, som Ministeriet har forelagt Rigsdagen, er overensstemmende med Ingenieurcorpsets Forslag, at Ingen skulde reise stærkere Modstand mod Loven, dersom den var overensstemmende dermed, end jeg. Jeg kender det nævnte Forslag derfra, at det har været til Amtsraadenes Erklæring; det bestod af en meget stor Masse af SS, af hvilke een udgjorde ikke mindre end $2\frac{1}{2}$ trykte Sider; men Ministeriet har foretaget en saadan Reduction deri, inden det har forelagt Sagen — hvilket jeg ganske billiger — at jeg holder mig fuldkommen forviiset om, at, dersom det Lovudkast, der har været paa tænkt af dem, om hvem man dog ikke kan nægte, at de have en berettiget Stemme om Sagen, var blevet forelagt og ved at behandles i et Udvalg i Rigsdagen var blevet reduceret til, hvad der nu er forelagt, saa vilde man have anseet det for en overordentlig alvorlig Beskyttelse af den Privates Interesser, som i denne Henseende var udøvet fra Rigsdagens Side. Men jeg troer virkelig ikke, at det er pænseligt saaledes paa en Maade at ville forlede Ministeriet til at tage Munden for fuld for at kunne indrømme en tilstrækkelig Rabat. Her er netop givet en enorm Rabat i Forsdringerne. Det beroer ogsaa paa en Misforstaelse, naar den ærede Taler af § 6 vil udlede, at Kjøbstædernes Politi skulde holde Control med alle de Vogne, som ere saa ulykkelige at komme i Nærheden af Kjøbstæderne. Den ærede Landsthingsmand maa ikke have læst

Paragraphen rigtigt, thi der staaer med tydelige Ord: „Det paaligger nærmest Politiet i Kjøbstæderne at vaage over denne Lovs Efterlevelse, og dettes Betjente skulle derfor have nøie Indseende ikke blot med de i Kjøbstaden hjemmehørende Vogne, men ogsaa med de i § 2 omhandlede Vogne, som ankomme dertil eller passere derigennem.“ Men disse sidste ere netop, for at nævne dem med eet Ord, Fragtvogne; altsaa er det Tilsyn, der er paalagt Kjøbstædernes Politi, udtrykkeligt indskrænket til Kjøbstædernes egne Vogne og til disse større Fragtvogne, om hvilke jeg senere skal tale. Dette er et af de meget betydelige Fremskridt, der ere gjorte ved dette Lovudkast, sammenlignet med det første Forslag. I det sidstnævnte Forslag var Tilsynet med alle de Vogne, som jeg med et kort Udtryk vil kalde Bondes og Arbeidsvogne, henlagt overalt for alle Veies Bedkommende til Betjentene, der paa en Maade derved bleve gjorte til extraordinære Politibetjente, og det er med Føie derimod gjort gjældende, at det ikke blot vilde fremfalde en heel ny Hær af Bestillingsmænd foruden dem, vi have, men vilde forlene en Politimyndighed til Personer, som paa ingen Maade vare kvalificerede til at faae en saadan, og som endogsaa efter Forslaget vilde være i den høist eiendommelige Stilling at skulle kunne anholde enhver Vogn og føre den til den nærmeste Herredsfoged eller endogsaa oppebære Mulktterne, som de rigtig nok atter skulde aflevere, hvorved altsaa organiseredes et heelt — ja, jeg vil ikke nævne det rette Navn. — Men her er det specielle Tilsyn ene og alene henlagt til Kjøbstæderne, og der er foruden de i disse hjemmehørende Vogne henviist alene til Fragtvognene, med Hensyn til hvilke jeg dog tør bemærke, at saadanne store Vogne, som de i § 2 omtalte, i Reglen tage længere Stæde i Kjøbstæderne, og at der ikke er nogen Grund til ikke at tage betryggende Bestemmelser imod dem. Det er — og deri kan jeg være enig med den ærede sidste Taler — i høi Grad nødvendigt, at der med Hensyn til disse store Vogne træffes Bestemmelser; thi man kan paa ingen Maade være tjent med, at de i en ganske forfærdelig Grad ødelægge alle Veie, som man i dyre Domme maa vedligeholde, og Bestemmelserne